

най-голѣмъ философъ въ селото. Разпирвалъ, че знае всички езици, че знае сѣщо и турски езикъ. Този българинынъ се наричалъ Цвѣтанъ. Ще ме извинитѣ, ако нѣкой между васъ е Цвѣтанъ, да не мисли, че говоря заради него, че нарочно съмъ скроилъ това име. Не, така се казвалъ този българинынъ. Идва единъ „дели-бей“ въ селото, но никой отъ селянитѣ не знае турски. Викатъ Цвѣтана, казватъ му: „Хайде, разговори се съ този турчинъ „дели-бей“, ние сме готови да му услужимъ. Турчинътъ разпирва разпирва на Цвѣтана нѣщо но той не го разбира. Излиза прѣдъ селянитѣ, казва имъ: „Дели-бейтъ иска да му опечете единъ голѣмъ куркой отъ 12 кгр. да му опечете още и четири кокошки, пълни съ оризъ и смокини, едно агне, да му извадитѣ 4—5 кгр. медъ отъ нѣкой кошерь. Като донесли всичко това, турчинътъ се наялъ добръ и казалъ на Цвѣтана: „Азъ съмъ много доволенъ отъ всичко това, благодаря ви, вие сте много добъръ човѣкъ, но друго нѣщо искамъ отъ васъ“ — и започналъ да му разпирва. Говори му на турски, но Цвѣтанъ нищо не разбира. Излиза пакъ прѣдъ селянитѣ и имъ казва: „Дели-бейтъ е много доволенъ отъ всичко, но дошла му нѣкаква идея, иска единъ сакъ за риба“ та самъ да отде на рѣката да си налови риба. Донесятъ и сакъ за риба. Прѣдлага Цвѣтанъ сака, но дели-бейтъ, като не разбира, какво означава това, счита, че се подиграватъ съ него, затова набива добръ Цвѣтана и го изпѣжда навънъ. Питатъ го селянитѣ: защо те наби? Защото го наддумахъ, Така и ние, съврѣменнитѣ хора, като ни сполети нѣкое нещастие, казваме: е, свѣтътъ е такъвъ, нѣма, кой да ни разбере, не се живѣе между хора-